12/04/2020

Τα Πάθη του και η θυσία μας

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Δημητριάδος και Αλμυρού

Του Σεβ. Μητροπολίτου Δημητριάδος και Αλμυρού κ. Ιγνατίου

Με πρωτόγνωρες συνθήκες μπαίνουμε στη Μεγάλη Εβδομάδα, πρωτόγνωρες όμως δεν είναι στην ιστορία της Εκκλησίας: Πολλές είναι οι περιπτώσεις εκείνες που ο φόβος, ο διωγμός αλλά και κάθε είδους έκτακτες περιστάσεις κράτησαν τους πιστούς μακριά από τους ναούς, όχι μόνον για μια περίοδο, αλλά για μήνες, ακόμη και για χρόνια.

Αν το καλοσκεφτούμε, ακόμη και η πρώτη εκείνη Ανάσταση, που συνέβη πριν δυο χιλιάδες χρόνια, έγινε μυστικά, χωρίς την παρουσία των φίλων και Μαθητών του Χριστού. Αμέσως μετά την προδοσία, οι Μαθητές σκορπίζονται και μόνον ο Πέτρος παρακολουθεί από μακριά, την κρίσιμη όμως στιγμή δεν αντέχει και προδίδει τον Διδάσκαλο.

Την ώρα της Σταύρωσης, ελάχιστα είναι τα πρόσωπα που στέκονται κάτω από τον

Σταυρό. Το ίδιο συμβαίνει κατά την Αποκαθήλωση και την Ταφή. Όσο για την ώρα της Ανάστασης, οι μόνοι μάρτυρες είναι οι ειδωλολάτρες στρατιώτες της Ρωμαϊκής κουστωδίας.

Και εμείς, φέτος, θα σταθούμε μακριά από τα μεγάλα γεγονότα της Εβδομάδας των Παθών. Θα στερηθούμε στιγμές που, ως Χριστιανοί, τις ζούμε μια φορά τον χρόνο. Στιγμές που τις περιμένουμε με ανυπομονησία. Οι ακολουθίες της Μεγάλης Εβδομάδος είναι σα να ποτίζουν με κατάνυξη και ελπίδα όλο τον κύκλο των εορτών του χρόνου. Μέσα στις εκκλησιές, την ώρα των ακολουθιών, συνειδητοποιούμε, περισσότερο από κάθε άλλη στιγμή, το μέγεθος της θυσίας του Θεανθρώπου, τη δύναμη της αγάπης Του για μας, την χαρά που σκορπίζει η Ανάστασή Του. Για τους λόγους αυτούς, η φετινή κατάσταση αποτελεί για όλους μας θυσία επώδυνη.

Είναι αλήθεια πως φέτος οι καρδιές μας θα νιώσουν στενάχωρα. Ίσως να υποψιαστούμε πως το φετινό Πάσχα θα χάσει τη δύναμη και την αξία του. Ακόμη μπορεί να συμβεί και κάτι ακόμη πιο οδυνηρό: Να φοβηθούμε πως η πολυπόθητη συνάντηση με τον Εσταυρωμένο και Αναστημένο Χριστό δεν θα πραγματοποιηθεί. Κι όμως! Δεν πρέπει να επηρεαστούμε από τέτοιους λογισμούς.

Όπως τότε, έτσι και φέτος ξέρουμε πως κανείς και τίποτα δεν είναι σε θέση να εμποδίσει αυτή την επικοινωνία μαζί Του. Κανείς και τίποτε δεν είναι σε θέση να μας στερήσει την Αναστάσιμη παρουσία Του. Δεν το κατάφερε η κακία των ανθρώπων, όσο ζούσε. **Δεν το κατάφερε ο λίθος που θέλησε να εγκλωβίσει τη Ζωή.** Δεν το κατάφερε ούτε ο Άδης, όταν υποδέχθηκε τον Βασιλέα της ζωής και νόμισε πως τον έκανε δικό του.

Όπως τότε, έτσι και φέτος ξέρουμε πως η δύναμη της Ανάστασης, η δύναμη της ζωής, η δύναμη της σχέσης με τον Θεό και τον αδελφό μας θα περάσει μέσα απ΄ τις κλειστές πόρτες, όπως έκανε ο Αναστημένος Χριστός για να συναντήσει τους Μαθητές Του. Όλοι μαζί, έστω νοερά, θα συνεορτάσαμε ενωμένοι, σαν ένα σώμα, όχι μόνον μεταξύ μας, αλλά και με ολόκληρη την Ορθοδοξία μας, όπου γης.

Κάθε χρόνο, η δίψα της αγάπης μας συγκέντρωνε στους ναούς μας. Φέτος, η ίδια αγάπη επιβάλλει να μετατρέψουμε σε ναό τα σπίτια μας και τις καρδιές μας.

Σε όλη την πορεία της Εκκλησίας μέχρι σήμερα, μία είναι η αποστολή των Χριστιανών: Να δίνουν μαρτυρία χαράς και αγάπης στον κόσμο και να τον διαβεβαιώνουν πως μια κοινωνία στηριγμένη στην πίστη στον Θεό και στο ενδιαφέρον και τη συμπόνια προς τον συνάνθρωπο είναι εφικτή.

Φέτος, τις μεγάλες ημέρες που έρχονται, καλούμαστε να δώσουμε μια άλλου είδους μαρτυρία, μια μαρτυρία αγαπητικής απουσίας. Δεν θα απουσιάσουμε εξαιτίας της απιστίας, δεν θα πάρουμε αποστάσεις εξαιτίας της αμφιβολίας για τη δύναμη της προστασίας του Θεού, δεν θα αποφύγουμε τους αδελφούς μας επειδή τους θεωρούμε απειλή.

Θα πράξουμε έτσι στο όνομα της αγάπης και της ευθύνης απέναντι στον Θεό για το δώρο της ζωής που μας χάρισε. Θα πράξουμε έτσι στο όνομα της αγάπης απέναντι στον αδελφό μας, αναλαμβάνοντας να προστατέψουμε και τη δική του ζωή. Θα πράξουμε έτσι στο όνομα της ενότητας της κοινωνίας μας, δίνοντας με διαφορετικό τρόπο μαρτυρία αλληλεγγύης και συνεργασίας. Θα αναζητήσουμε τα δώρα της θείας Κοινωνίας, τον εξαγιασμό και την αγάπη, μέσα από την υπομονή, την καρτερία και την προσμονή της υπέρβασης αυτού του μεγάλου πειρασμού.

Καθώς, λοιπόν, θα αναζητούμε τον δρόμο προς Εκείνον, καθώς θα αναζητούμε την αλήθεια ανάμεσα σε φήμες και ειδήσεις αντιφατικές, καθώς θα αναρωτιόμαστε για το νόημα της ζωής εν μέσω τόσων κινδύνων, απρόσμενα και με τρόπο που ούτε τον φανταζόμαστε, με τρόπο που μόνον ο Θεός ξέρει να ενεργεί, θα ακούσουμε από Εκείνον τη χαρμόσυνη διαβεβαίωση: **«Εγώ ειμί η Οδός και η Αλήθεια και η Ζωή!»**